

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 26.

30te juni 1895.

21de aarg.

Den lille skal døbes.

Hør kirkeklokkerne ringe,
Idag skal du døbes, du kjære lille,
Til Jesus vi vil dig bringe,
Til barnevennen, den snille.

Til kirken du bæres for første gang
Af tante i daabsdragt hvid,
Der skal du sidde med bøn og sang
Saa mangan gang i kommende tid.

Med daabens vande presten dig overøser
Og lægger paa dig sin velsignende haand,
Da Jesus blir din, den store forløser
Og sender dig straks sin Hellig Aand.

O, han dig hjælpe til frelsens havn
At naa gennem livets aar
Og aldrig beskjemme det nye navn,
Som idag ved daaben du faar.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Engle og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Femogtyvende Læse.

Hvad Gud siger om sine bud.

I. Truselen.

ABC-klassen: „Jeg, Herren din Gud, er en nidkjer Gud, som hjem søger fædrenes ondskab paa børn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde led, paa dem, som hader mig!“

Katekismus-klassen: Hvad Gud siger om sine bud og Luthers forklaring.

Forklaring-klassen: Samme som ovenfor samt Salme. 51, 7 (Sp. 182) og Sak. 4, 17 (Sp. 184).

W i k k.

* Gud er Herren, saa han har ret til at give bud; han er nidkjer, saa han vil paase, at hans bud bliver holdte.

— „Fædrenes ondskab paa børn“ (Jeroboam, Bbh. 40, Jøderne, Bbh. 93 og 104). Her tales ikke om gudfrygtige børn, men om fædre og børn, som hader Gud. Dersom børnene ikke optager forældrenes ondskab, skal de heller ikke optage deres straf. Thi der staar skrevet Ez. 18. 20: „En søn skal ikke bære sin faders misgjerning.“ Timelig ulvhke, som for forældres skyld træffer gudfrygtige børn, er for disse ingen straf, men maa tjene dem til gode. Den samme ild, som fortærer abnerne, lutrer guldet.

— Den gamle haandværksvend Svaae i Hjerterinde, som var et rebskab i Guds haand til at fremkalde en vækkelse der i egnen, talte engang med en mand om arbesynden, og manden paastod da, at vi ingen medsyndt fordøvelse har, eftersom det jo var klart, at de smaa, uskyldige børn ikke gjorde eller kunde gøre noget ondt. Herpaa svarte Svane: „Ja, det er jo ogsaa klart, at en rævunge strafs efter sødsjelen ikke bider gjæs — men er den derfor ikke ligesuldt en ræv?“

— „Gud truer haardelig“ — og han opfylder sine trusser! Guds straffe er f. eff. ond sam-

vittighed (Adam, Bbh. 3, Josef's brødre, Bbh. 21, Judas, Bbh. 92), timelig elendighed og død (Sundfloden, Bbh. 6, Sodoma, Bbh. 11, Jesabel, Bbh. 41, Jerusalems ødelæggelse, Bbh. 104), og den evige død (den rige mand, Bbh. 70).

— Hvor synden er gjeft, sidder straffen med tilbøds.

— Ligesom den, der med ringe besvær formaar at trække en stor træstamme fremad paa vandet ved hjælp af et taug, alligevel ikke formaar at hæve den op eller bære den afsted, naar den er bragt til strandbredden, saaledes er det ogsaa med dem, som hele livet igjennem ikke gjør sig nogen samvittighedsstrupler for sine synder, som leber frit hen i det onde. De vil først faa føle sine synders tunge byrde, naar de kommer til den bred, hvor de skal stilles fra denne verden og tage byrden op.

— I Frankrig boede en fornem og meget opløst mand, men han var en gudsfornegter, som hverken troede paa himmel eller helvede og levede et upudseligt liv. I sine sunde dage spottede han enhver kristelig formaning, men da han laa paa dødsleiet, overfaldtes han af en saadan samvittighedsangst, at han selv bekendte, at en frygtagtig kvinde og et lidet barn ikke kunde være saa bange for døden som han, der før havde trodset den saa modig. En gudfrygtig adelsmand henviste ham til Guds barmhjertighed og Kristi forlignelse, men forlævedes. Han raabte i sin fortvilelse, at hans hjerte var som staalsat mod saadan trøst, og at han vidste, at hans sted var hos Cain, Kam, Judas og alle Guds foragtere. En af hans kamerater i syndelivet kom ogsaa til ham for at se, om døden kunde forskrække en saadan tapper mand. Den unge saa paa ham med et dybt suk og sagde: „Ovis er menneske fra sin sødsjelskundt vidste, hvad han føler, naar han skal dø, saa vilde et af to ske: enten vilde alle mennesker bede om at dø i vuggen eller leve saaledes, at de kunde dø uden frygt. Jeg har ingen tro haft; nu begynder jeg faa en, men det er den, som djævelen har, som tror — og stjalver.“

— Den romerske keiser Julian var opdragen i kristendommen, men gif siden over til hedenskabet og søgte nu med al slags list at udrydde kristendommen i sit rige. En af keiserens fornemste hjælpere i dette arbejde var Libanius. Denne traf en dag paa gaden en af de nu saa foragtede kristne, den fromme Anastasius, og sagde spottende til ham: „Hvad bestiller eders tømmermands søn nu?“ „Han arbejder paa en ligkiste til din keiser“, var svaret og saa dage efter kom efterretningen om, at Julian var falden i et slag mod parterne. Der fortælles, at hans sidste ord var: „Saa har du dog setret, galilæer!“

— Da den østerrigke hær under et stort ubeir rustede sig til at storme en fæstning, holdt en

rittmøster stille foran sin afdeling og banbøde ober det daarlige veir, og da netop torbenen slog, løftede den haanden mod himlen og raabte: "Bare forbne! vi skal snart forbne endnu bedre." Den næste Iystraaale bragte ham sbaeret. Gvislende for den ned, og gudsbepotteren laa i samme øieblik død paa jorden.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Twenty-fifth Lesson.

What God says of his commandments.

I. God's treat against transgressors.

ABC Class: "I the Lord thy God, am a jealous God, visiting the iniquity of the fathers upon the children unto the third and fourth generation of them that hate me."

Catechism Class: What God says of his commandments and Luther's Explanation.

Explanation Class: Same as above, Ps. 51. 7,—Qu. 182, and Jones 4. 17,—Qu. 184.

SUGGESTIONS.

Sin is its own punishment.

— What is a boomerang? Well, it is a bit of wood with a sharp edge, something like the letter C, only with one end straightened out a little; and when thrown from you with violence, it will go off a long way, then turn in the air and come back. It is used by the Australians in their hunting expeditions. Many sins are boomerangs; they have a man's life and strength put into them, just as the bushman's boomerang has his life and strength put into it. None but one who has seen a boomerang before could ever imagine, when he saw it flung forth with such strength, that it would turn back to the thrower's feet again. And perhaps few, who see some young people so apparently happy in their sinful follies, think that these will come back upon them in any way. But they inevitably do.

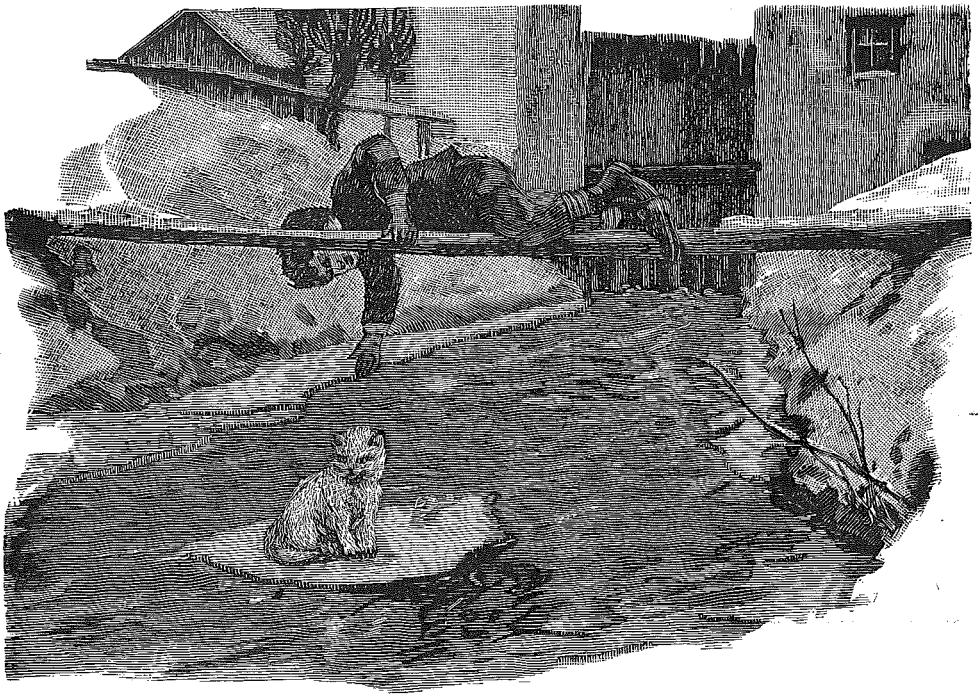
— When one examines the little crustaceans which have inhabited for centuries the lakes of the Mammoth Cave of Kentucky, one is at first astonished to find these animals apparently endowed with perfect eyes. The pallor of the head is broken by two black specks, and these, to the casual observer, certainly represent well-defined organs of vision. But what do they do with eyes in these dark waters? There reigns an everlasting night. Make a swift incision with a scalpel, take a glance with a lens, and their

secret is betrayed. The eyes are a mockery! Externally they are organs of vision—the front of the eye is perfect; behind there is nothing but a mass of ruins. The optic nerve is a shrunken, life-less thread. These animals have eyes, but they see not. They have chosen to abide in darkness. Therefore they have become fitted for it. By refusing to see they have waived the right to see. Living in the darkness of sin a man becomes unfitted for living in the light of God.

— The death of Charles IX of France was a terrible one. He had authorized the massacre of the Huguenots on the fearful night of St. Bartholomew, and was haunted by its horrors during his dying moments. "I know not how it is," he said to his surgeon, "but for the last few days I feel as in a fever. My mind and body are both disturbed. Every moment, whether I am asleep or awake, visions of murdered corpses, covered with blood and hideous to the sight, haunt me. Oh, I wish I had spared the innocent and the imbecile!" He died two years after the massacre, and to the last moment the horrors of the day of St. Bartholomew were present without ceasing to his mind.

— The Earl of Breadalbane planned the massacre of Glencoe, and carried it out in the most cruel and dastardly manner. Macaulay, speaking of the effects produced upon the mind of the perpetrator of this atrocious deed, says that Breadalbane, hardened as he was, felt the stings of conscience, or the dread of retribution. He did his best to assume an air of unconcern. He made his appearance in the most fashionable coffee-house at Edinburgh, and talked loudly and self-complacently about the important services in which he had been engaged among the mountains. Some of his soldiers, however, who observed him closely, whispered that all this bravery was put on. He was not the man that he had been before that night. The form of his countenance was changed. In all places, at all hours, whether he waked or slept, Glencoe was ever before him.

— Bessus, a native of Pelonia, in Greece, being one day seen by his neighbors pulling down some bird's nests, and passionately destroying their young, was severely reproved by them for his ill-nature and cruelty. He replied that their notes were insufferable to him, as they never ceased twitting him of the murder of his father.

Frits redder kattepus.

Kattepus redder Frits.

En hemmelighed.

Taterbarnet.

(Fortsættelse.)

11te Kapitel.

Mirjam og Fridoline flygter fra hjemmet.

Gn vakker dag var mor Lisbet gaaet ud paa marken for at melke koeen og havde forud givet streng befaling til de to piger, at de skulde sidde slittig ved sit haandarbejde. Mirjam havde faaet et meget vanskeligt arbejde og var slet ikke i stemning til at blive sidende og taalmodig sy sting efter sting. Ogsaa Fridoline kjedede sig; hun sad gabende og strakte sig i bedstemoderens lænestol, mens hun af og til betragtede sin venindes ansigt, som stadig blev mørkere og mere misfornøjet at se til. Mirjam syede paa et gammelt lagen; men pludselig kom hun til at tage for haart i det, og lagenet fik en stor rift.

„O!“ udbød Fridoline forfrækket. „Hvad vil bedstemor nu komme til at sige?“

Den anden taug først et øieblik; derpaa kastede hun trodsig hovedet tilbage. „Hvad byrder jeg mig derom?“ sagde hun og slængte lagenet fra sig, „hun er ikke min bedstemor. Nu vil jeg ikke længere taale, at man plager livet af mig paa denne maade, — jeg reiser min vei.“

„Jeg ogsaa!“ raabte Fridoline og sprang op. „Det er saa deilig ude! Vi vil hele dagen vandre om i skoven. Bedstemor vil nok komme til at skjælde, men naar vi om aftenen kommer hjem, er hendes vrede halvt over. Men du maa stynde dig, hvis vi skal slippe afsted, før hun kommer igjen.“

Hun sprang ud i skjotten og tog med et stort stykke brød til reisemad. Mirjam løstede sin tamburin ned fra væggen, den vilde hun have med, og saa begav de sig afsted saa hurtig, som de kunde. Allerede ved næste hjørne i landsbyen slog de ind paa en sti, som henover markerne førte til skoven. De saa mor Lisbet staa med sin melkebøtte og prate med en anden kone. Naar hun kom ind, vilde flygtingerne allerede være langt borte, og den gamles stemme vilde ikke mere kunne naa dem.

De skyndte sig hen igennem skoven saa hurtig, at de blev rent anpustne. Mirjam gik foran. Hun undgik alle veie og ilte henad allehaande smaastier for useet at komme

saa langt som muligt bort fra landsbyen. Fra tid til anden istemte hun en bild taterfang og slog paa sin tamburin. Saaledes nød hun sin gjenbundne frihed, og Fridoline beklagede blot, at hun derved jagede bort skovens fugle og harer.

Tilslut blev dog Fridoline noget urolig; thi skov og fjeld begyndte at faa et noget andet udseende end i nærheden af landsbyen. Hun var ogsaa træt og sulten og foreslog for Mirjam, at de skulde faa sig noget at spise og derpaa vende hjem.

„Men det er jo endnu længe til aften“, udbød taterpigen, som netop nu sølte sig vel tilmode. „Ja, lad os faa lidt mad i os; men derefter vil vi gaa videre. Ser du ikke dernede mellem grantræerne vandet, som blinker i solfinnet. Did vil vi gaa. Jeg vædder paa, at vi paa den første aabne plads, vi kommer til, vil finde jordbær. Eller foretrækker du kanske dit tørre brød?“

Fridoline var en læktermund og straks villig til at følge Mirjam til det nævnte sted, hvor der ogsaa ganske rigtig var en overskud af deilige, duftende jordbær. Ogsaa bringebær fandt de. Hurtig flettede Mirjam en kurv, som de plukkede bær i, og da de ikke vilde plukke flere, gik de videre for at komme ned til det vand, som de havde seet længere oppe i skogen.

Et henrykkelsesfrig undslap dem, da de nærmede sig den lille sø. Den blaa himmel spejlede sig i det klare vand, som laa saa vakkert der omgivet af grønne træer og busser. En bæk strømmede nedover mod søen. Smaa-pigerne lagde sig ned og drak af den hule haand.

„Hvilket nydeligt vand!“ sagde Fridoline. „Jeg var nær ved at forgaa af tørst.“

„Vent!“ raabte Mirjam. „Jeg saa en ørret. Der svømmer den, og der er endnu en, — den maa jeg faa tag i!“

„Men hvorledes vil du det? Naar blot Josef havde været her. Han havde nok vidst raad.“

„Jeg kan klare mig godt uden Josefs hjælp!“ svarte Mirjam med en vigtig mine. Hun trak af sig sko og strømper, løstede op sin kjole og gik ud i vandet.

„O, Mirjam! Pas dig, at du ikke drukner!“ udbød Fridoline forfrækket.

„Du behøver ikke at være red! Vandet naar mig knapt tilknæs.“

„Men kjolen din! den er jo allerede ganske vaad.“

„Den vil nok tørre igjen! Men nu skal du se, hvad jeg kan.“

Mirjam havde mere end engang under sin omslækten med taterne fanget ørret uden frog eller garn. Hun vidste at fange dem under træerødder ved aabningerne til de huller, som de skjulte sig i. Snart havde hun fanget to fiske, som hun lod sprælle i sit forklæde.

„Det er nok for idag“, sagde hun, idet hun gik iland, „men se, der vopper jo de deiligste sopper!“

„Oder paa den anden side er der endnu flere“, sagde Fridoline.

„Kom lad os da gaa derover! Du er ræd for vandet! Hæng dig over ryggen min, saa skal jeg bære dig!“

Mens Fridoline samlede sop, søgte Mirjam efter et passende sted til kjøkken. Snart fandt hun nede ved vandet mellem endel klippeblokke en liden hule, hvis grund var bedækket med en fin tør sand, foran den var en aaben plads, hvor der var fuldt op af større og mindre stene. Disse bar den lille taterpige sammen og opførte deraf et ildsted. Og saa fandt hun endel granbar og tørre grene, hvoraf hun lavede en slags hytte.

„Her er vort hus og vort kjøkken“, sagde hun meget fornøjet.

I det samme fik hun øie paa en fugl, som sad paa en gren i nærheden. Raff havde hun arebet en sten, som hun kastede efter det lille dyr. Hun traf godt, fuglen slaskede et øieblik med vingerne og faldt derpaa til jorden.

Mirjam tog den triumferende op.

„En trost! Den giver os prægtig aftenmad!“

„Men Mirjam, det bliver for sent. Solen staar allerede laabt paa himmelen, — vi maa gaa hjem nu!“ sagde Fridoline endel urolig.

„Du behøver ikke at være bange. Snart skal alt være færdigt.“

„Mirjam slog to stene mod ilden og fik paa den maade varme i en haandsfuld tørre blade, og kort efter begyndte det at stige røg op fra det simple ildsted.

„Det brænder!“ udbrød hun glad og klappede i hænderne. „Nu maa du ribbe fjærene af trosten, saa skal jeg gjøre ørreten istand. Siden kan vi stege altsammen. Men først maa du kanske finde nogle store blade, som kan gjøre tjeneste som tallerkener.“

Fridoline udførte lydigt alt, hvad der blev

paalagt hende, heldigvis havde hun i kommen en liden kniv, som var hende til adskillig hjælp. Mirjam stegte altsaa fiske, fuglen og soppene paa gløderne i asken; det fik ikke hjælpe, at de blev temmelig tørstegte, det smagte altsammen fortræffelig, og brød og bær dannede en udmerket efterret.

Tilberedelserne havde dog taget lang tid, og da maaltidet var fortæret, stinnede aften-solen mellem grenene.

„Solen gaar allerede ned“, udbrød Fridoline fortrækket. „O Mirjam, lad os skynde os hjem, før det bliver mørkt.“

„Vil du virkelig hjem?“ spurgte taterpigen, idet hun med velbehag strakte sig paa den tørre sand. „Hvorfor kan vi ikke ligesaa godt blive her?“

„Her? O nei, nei! Der kan komme vilde dyr og orme, — aa jeg er saa bange! Er du ikke ræd, du da?“

Mirjam lo høit.

„Ræd? Hvorfor skulde jeg være ræd? Her i denne grotte vil de vilde dyr ikke finde os, om der skulde være saadanne i nærheden. Se blot, hvor hyggeligt vi skal have det. Dette skal være soveværelse; det er godt nok selv i regnveir. Og her skal vi have spisestammer. Af tør mose faar vi de deiligste senge; vi fanger fisk i bækken, gaar slittig paa jagt og lever paa den maade et fornøjet liv fra morgen til aften.“

„Men hvorfra skal vi saa klæder?“ spurgte Fridoline, som denne skildring virkede en del lokkende paa.

„Vi har jo klæder paa os. De vil altid holde en stund. Og saa kan vi gaa over til landsbyerne paa den anden side af fjeldene, hvor ingen kjender os. Jeg skal lære dig at danse, og paa den maade og ved at fange ørret, som rige folk pleier at betale godt for, vil vi kunne fortjene mangan skilling. Siden skal vi reise omkring i fremmede lande, hvor du aldrig har været, og hvor der er saa vidunderlig skjønt. Tænk hvilket herligt, frit liv det vil blive. Man gaar, hvorhen man vil, bliver, hvor man har lyst, og ingen befaler en: det skal du gjøre, og det skal du ikke gjøre.“

(Fortættes.)

Ingen var glad i hende!

Hen lille Amalie var meget daarlig lidt blandt sine kamerater, fordi hun var saa slem til at spotte og gjøre nar af dem. Hun kom med ondskabsfulde bemærkninger om alt muligt og fandt altid en latterlig side ved en ting. Havde hendes broder faaet en billedbog, saa gjorde hun nar af billederne og gjorde, hvad hun kunde for at forstyrre hans glæde, men endnu mere gif det ud over hendes veninder; hvis en af dem haltede eller stjulte eller havde nogen anden legemlig mangel, saa kunde hun plage dem saaledes med sine drillerier, at de kunde begynde at græde.

En dag blev hun buden i geburtsdagsfesten til Anna. Anna havde af sin tante faaet i foræring en nydelig hat, som hun var usigelig glad i. Hun maatte vise frem hatten til alle sine veninder og jublede glad: „Er den ikke nydelig! Se bare, baandene er af silke, og saa pene blomster! O, saa glad jeg er!“

Dg saa hoppede hun omkring i stuen med hatten i haanden og var saa jublende fornøiet, at det maatte fryde de andre bare at se derpaa. Men da Amalie kom, blev der snart en ende paa glæden. Dgsaa hende

maatte Anna vise hatten frem for og vilde, at hun skulde beundre den. „Er den ikke nydelig?“ sagde hun.

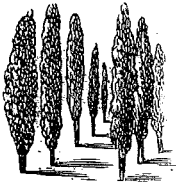
Amalie betragtede hatten med en spottisk mine. „Dg den skal være pen!“ sagde hun haanende. „Det ved jeg ialfald, at jeg for min del ikke vilde have den paa en eneste dag, hvis den var min. Folk maatte komme til at le, bare de saa mig. Den er saa gammel-dags, at det mindst er et aar siden den er gaaet af moden. Jeg kan ikke skjønne, hvorledes du kan glæde dig over saadant gammel-dags tøret. Kast den i ovnen; den er ikke mere værd.“

Paa denne maade blev Amalie ved at spotte, indtil Anna tilsidst begyndte at græde og bedrøvet lagde hatten bort.

„Du bryder dig da vel ikke om Amalies dumme snaf,“ sagde vennerne og forsøgte at trøste hende. „Ved du ikke, at hun gjør nar af alt muligt! Bryd dig ikke om, hvad hun siger. Hatten din er nydelig, ingen af os har nogengang før se't saa pen en hat.“

Dg snart sprang atter Anna fornøiet om sammen med dem. Men Amalie vilde ingen være glad i; hendes spottende, ondskabsfulde tunge berøvede hende alles venkskab, og venneløs og misfornøiet vandrede hun om for sig selv, mens de andre børn jublede og var glade sammen.

Billedgade.

b

HER

et

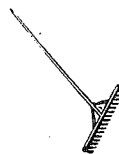

S

N A t

esk

e